

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

תלה"מ 46158-07-19 XXXXXXXX

בפני כב' השופט ליאור ברינגר

XXXXXXXXXXXXXX

התובע:

ע"י ב"כ עו"ד צופית טל

נגד

XXXXXXXXXXXXXX

הנתבעת:

ע"י ב"כ עו"ד גרציה קשתי

חקיקה שאוזכרה:

פקודת הנזיקין [נוסח חדש]: סעי' 2, 36, 56

חוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג-1973: סעי' 15, 39

מיני-רציו:

* גבר שגילה לאחר כ-40 שנה כי הבת הרשומה כבתו, שחשב שנולדה בעקבות יחסים שקיימו הצדדים עת היו נערים בתיכון, אינה ביתו הביולוגית, יפוצה ע"י האם ב- 429,000 ₪ פלוס מלוא הוצאות שכ"ט בא כוחו בסך 150,620 ₪.

* משפחה – תביעה נזיקית – הונאת אבהות

* משפחה – אבהות – הונאת אבהות

.

עתירה לפיצוי כספי בשל הנזקים שנגרמו לתובע, אשר גילה לאחר כ-40 שנה כי הבת הרשומה כבתו אינה ביתו הביולוגית. רקע: בסוף שנות ה-70, בעת שהצדדים היו נערים בתיכון, הם קיימו יחסי מין ובמועד מסוים הודיעה הנתבעת לתובע שהיא בהריון. הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י ולאחר כ-5 חודשים, נולדה תינוקת שנרשמה כבתם המשותפת. לאחר כ-3 שנים הצדדים התגרשו. בחלוף הזמן, עת שהבת הייתה כבת 40, היא ערכה בדיקה גנטית בארה"ב, מטעמי בריאות ומתוצאות הבדיקה עלה כי התובע אינו אביה. לדברי התובע, הנתבעת יידעה אותו על כך בשיחת טלפון כאשר באותה שיחה סיפרה לו כי בעת הרלוונטית, היא נפגשה וקיימה יחסי מין עם תייר שבדי וכי אותו תייר הוא אביה הגנטי של הבת. התובע עתר בתביעה לשלילת אבהותו וב-2023 ניתן פס"ד הקובע כי התובע אינו אביה של הבת, בהסתמך על בדיקה גנטית נוספת שנעשתה בארץ. התובע עותר בתביעה זו לחייב את הנתבעת בפיצויים בשל הנזקים שגרמה לו במעשה התרמית ובמצג השווא שהציגה כאשר טענה שהיא נושאת ברחמה תינוקת מזרעו ושהבת היא בתו שנולדה מזרעו. הפיצויים הנתבעים הם בשל תשלומים ששילם התובע בגין הבת, לרבות מזונותיה, אבדן הכנסה, נסיעות לחו"ל (הבת עברה להתגורר בארה"ב), טיפולים פסיכולוגיים, אובדן יכולת לעצמאות והתפתחות, נזק נפשי ובריאותי, סה"כ 4,695,445 ₪. הנתבעת טוענת שהצדדים היו

חברים משך מספר שנים, הם תכננו להינשא וכאשר נכנסה להיריון ביקש ממנה הנתבע שלא לבצע הפלה. לטענתה, התקיימה ביניהם מערכת יחסים "זוגית משפחתית", היא לא רימתה אותו ולא הציגה לו מצג שווה כלשהו וכי הבדיקה שגויה.

ביהמ"ש לענייני משפחה קיבל את התביעה ופסק:

עוולת התרמית כאמור בסעיף 56 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] הוכחה במקרה הנוכחי. בין שתי הגרסאות העובדתיות הסותרות, ביהמ"ש מעדיף ללא צל של ספק את זו של התובע. עדותו הותירה רושם מהימן לעומתו נמצא כי עדותה של הנתבעת נעדרת סבירות ואינה אמינה, ברף גבוה במיוחד: משהוכח בבדיקה גנטית שהתובע אינו אביה הגנטי של הבת, משהוכח כי הצדדים השתמשו באמצעי מניעה יעיל (קונדום) כשקיימו יחסי מין, משהוכח שהנתבעת ידעה מיד לאמר שקיימה יחסי מין עם תייר שבדי (תואם את תוצאות הבדיקה הגנטית) וזכרה מיד את שמו, ומשהנתבעת בחרה להכחיש את כל האמור ונמנעה מלספק הסבר סביר כלשהו, המסקנה היא שהנתבעת ידעה בזמן אמת שהריונה הוא תוצאה של קיום יחסי מין עם אותו תייר שבדי, ללא קשר לתובע. לפיכך, כאשר אמרה לתובע שההיריון הוא ממנו, היא הציגה לו היצג כוזב של עובדה, כאשר היא עצמה לא האמינה באמיתותה של העובדה, זאת בכוונה שהתובע יוטעה על ידי ההיצג ויפעל בהסתמך עליו. התובע הוטעה על ידי הנתבעת בחושבו שהריונה הוא תוצאה של יחסי המין שקיימו הצדדים ופעל בהסתמך על מצג השווא – התחתן עם הנתבעת לאחר שהוטעה לחשוב שהוא אבי בתה. בכך התקיימה עוולת התרמית.

מכוח עוולת התרמית ניתן לתבוע נזקים מסוגים שונים, ובלבד שהתובע סבל גם נזק ממון עקב פעולתו על סמך ההיצג. ביהמ"ש מאמין לתובע, שבמשך השנים הוא שילם לנתבעת תשלומים שונים על חשבון הוצאות הבת כך ש לפחות חלק מהנזק הממוני הנטען הוכח. לאור האמור, התקיימו כל יסודותיה של עוולת התרמית כנדרש על פי הדין.

על פי הדין, בשל ייחודיות התא המשפחתי, לא תמיד תתקבל תביעה נזיקית בין בני המשפחה, זאת בשל נזקים חמורים יותר מהנזק הנתבע, נזקים שעלולים להיגרם לבני המשפחה. עם זאת, אין בכך כדי למנוע כל תביעה נזיקית, רק בשל כך שהצדדים לה הם בני משפחה, כל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו.

בבע"מ 4181/22 (19.05.2024) פסק ביהמ"ש העליון כי אין להכיר ב"הונאת אבהות" כעילת תביעה בשיטת המשפט הישראלית וזאת חרף הפגיעה הניכרת העומדת בבסיס תביעה שכזו. נפסק כי מטעמים של מדיניות משפטית ראויה, אין להכיר בחובתה המשפטית של אישה לגלות לבן זוגה כי הוא אינו אביו הביולוגי של ילד שילדה במערכת יחסים זוגית משפחתית ביניהם. על כן, לכאורה לאור פסק הדין, יש לדחות את התביעה, בהיעדר עילה. ברם, פסק הדין הנ"ל סוּיג למקרים בהם "הונאת אבהות" התקיימה בן בני זוג המנהלים מערכת יחסים זוגית – משפחתית. פסק הדין פירט ונימק מדוע ראוי לתחום את גבולות התערבותו של המשפט במרחב הזוגי והמשפחתי. בנוגע למקרים אחרים, בהם "הונאת האבהות" התקיימה שלא "בין בני זוג המנהלים ביניהם מערכת יחסים זוגית – משפחתית", פסה"ד אינו מהווה הלכה משפטית מחייבת.

במקרה דנא, לא מדובר ב"משפחה" ולא בבני זוג המנהלים "מערכת יחסים זוגית – משפחתית", אלא בבני נוער, צעירים תלמידי תיכון שבמקרה הטוב מתראים אחת ל-3 שבועות. זאת ועוד, בירור התביעה אינו מקים חשש לפגיעה במערכת היחסים שבין התובע לבת, לאור הנתק הקיים ביניהם משנת 2010 ולאור מערכת יחסיהם הגרועה, ללא קשר לתביעה. הנתבעת לא העידה על חשש כלשהו שגרם לה למעשה ההונאה, לא חשש מפני נזק כלשהו שייגרם לה או למשפחתה ולא חשש אחר מכל סוג שהוא.

עוד צוין בין היתר כי עילת תביעה של הונאת אבהות נועדה להגן על ערכים ראויים, על חירותו האישית של האדם ועל זכותו שלא לשמש אב למי שאינו ילדו. היא נועדה להעניק לו סעד בגין הנזק הממוני והנזק הלא ממוני שנגרם לו בשל ההשלכות המשפטיות, הכלכליות והחברתיות הכרוכות בהורות שנכפתה עליו ובנשיאתו בחובות לא לו. בכלל נזקים אלה נמנים גם הנזקים הקשים במישור הנפשי והרגשי, העשויים להיגרם לבן הזוג כתוצאה מן הגילוי, לעיתים בחלוף שנים.

לאור האמור לעיל, ההלכה שנקבעה בפסה"ד של ביהמ"ש העליון אינה חלה על המקרה הנוכחי ולכן אין מקום לדחיית התביעה.

התובע עתר לחיוב הנתבעת מכוח עילות משפטיות נוספות, לרבות עילות הנובעות מחוק החוזים. לעמדת ביהמ"ש ככלל, אין להחיל את דיני החוזים, לרבות חובת תום הלב בקיום חוזה, על דיני המשפחה. בפרט על מערכת יחסים חברית לא מחייבת בין נערים צעירים.

כאמור, התובע עותר לחיוב הנתבעת בנזקיו, חלקם ממוניים וחלקם אינם ממוניים. בכל הנוגע לנזק ממוני, טענות התובע לא הוכחו, למעט סכום מזונות בסך של כ- 5,041 ₪ (קרן); כ"כ, בהיעדר ראיה, לא הוכחו נזקיו הנפשיים הנטענים של התובע וככל וקיימים כאלה, לא הוכח קשר סיבתי ולא הוכח שנזקים אלה נגרמו כתוצאה מהונאת האבהות. באשר לנזקים הנטענים בגין בושח, עוגמת נפש, צער, כאב וסבל, אלו נזקים המהווים חלק אינהרנטי מהנזקים שנגרמים כתוצאה מעוולת התרמית, בפרט בנסיבותיו של תיק זה.

בסופו של יום, ובהתחשב גם בכך שבסופו של דבר, למרות הכול, התובע הצליח לטפס מעלה בסולם החברתי, האקדמי והכלכלי – ביהמ"ש פוסק לתובע פיצויים בסך 400,000 ₪ בגין כאב וסבל, צער ועוגמת נפש, בנוסף לסכום המזונות ששילם בפועל בסך 5,041 ₪, שהם כיום 29,000 ₪ ובסה"כ 429,000 ₪. נוסף לפיצוי הנ"ל, הנתבעת תשלם לתובע הוצאות משפט בסך 150,620 ₪, בהתאם לסכום ששולם על ידי התובע לבא כוחו עבור ניהול תיק זה ובסה"כ 579,620 ₪.

פסק דין

1. בעת שהצדדים היו נערים בתיכון, הם קיימו יחסי מין ובמועד מסוים הודיעה הנתבעת לתובע שהיא בהריון. הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י ביום X.X.1979 ולאחר כ- 5 חודשים, ביום X.X.1979 נולדה תינוקת שנרשמה כבתם המשותפת (להלן: "**הבת**").
2. לאחר כ- 3 שנים הצדדים נפרדו ובסמוך לאחר מכן התגרשו, בשנת 1983 (פרוטוקול עמ' 154).
3. בחלוף הזמן, עת שהבת הייתה בגיל 40 שנה לערך, היא ערכה בדיקה גנטית מטעמי בריאות ומתוצאות הבדיקה עלה כי התובע אינו אביה. התובע עתר בתביעה לשלילת אבהותו וביום 28.03.2023 ניתן בתיק 33845-03-20 פסק דין הקובע כי התובע אינו אביה של הבת, בהסתמך על בדיקה גנטית שנערכה בבי"ח שיב"א בישראל (להלן: "**תביעת האבהות**").
4. התובע עותר לחייב את הנתבעת בפיצויים בשל הנזקים שגרמה לו במעשה התרמית ובמצג השווא שהציגה כאשר טענה שהיא נושאת ברחמה תינוקת מזרעו ושהבת היא בתו שנולדה מזרעו.

5. הפיצויים הנתבעים הם בשל תשלומים ששילם התובע בגין הבת, לרבות מזונותיה, אבדן הכנסה, נסיעות לחו"ל (הבת עברה להתגורר בארה"ב), טיפולים פסיכולוגיים, אובדן יכולת לעצמאות והתפתחות, נזק נפשי ובריאותי, סה"כ 4,695,445 ₪.
6. עד כאן באופן כללי. אשר לפרטים – הצדדים חלוקים אודות נסיבות יחסיהם לאורך השנים, בעיקר בנוגע לטיב יחסיהם בזמן שהיו נערים ולאופן התעברותה של הנתבעת.
7. הצדדים גרו באותה שכונה ולמדו באותה מסגרת חינוכית כאשר היו ילדים. על פי התובע, כאשר היו בכיתה י"ב, נוצר ביניהם קשר חברי רומנטי, כולל קיום יחסי מין. לטענתו, יחסי המין נעשו תוך שימוש בקונדום.
- התובע למד בפנימיה והיה מגיע לבית אמו פעם בשלושה שבועות, עד שהתגייס לצבא ביום 1978.X.X.
- עם גיוסו לצה"ל שובץ התובע לחיל שריון והחל קורס טירונות. בחופשתו הראשונה מהטירונות, כאשר שב בסוף שבוע לבית אמו, הודיעה לו הנתבעת שהיא בהריון ונושאת ברחמה תינוק, כתוצאה מיחסי המין שקיימו הצדדים.
8. התובע תיאר בעדותו את המשבר הקשה שחוה עם היוודע לו דבר ההיריון. הוא תיאר את השכונה בה גר ואת נסיבות ילדותו הקשות. הנתבע נולד וגדל בסביבה שאינה מקלה עם תושביה, כדבריו: "כולם מוסללים לפחות", רוב תושבי השכונה אינם שואפים גבוה וסיכוייהם נמוכים להצליח ולהגיע להישגים משמעותיים בחיים.
- מכל משפחתו, התובע הוא היחיד שהמשיך ללימודים גבוהים, מעבר לבי"ס תיכון. התובע תיאר את שאיפותיו, את מאבקיו הקשים להצליח בחיים ואת התקווה שנשח בו מורה אחד בתיכון, "מורה לחיים" אשר זיהה את כשרונו של הילד ואת הפוטנציאל הטמון בו, על אף שגדל במשפחה חד-הורית בשכונה שאינה תומכת ובנסיבות חיים לא קלות. התובע נאחז באותו מורה שהאמין בו וביכולותיו, טיפח תקוות ושאיפות לעתיד, תכנן להתגייס לצבא, להיות קצין ולאחר מכן ללמוד באוניברסיטה ו "לשבור את תקרת הזכוכית" המאיימת שמעל ראשו.
9. כשקיבל את הבשורה, קרסו כל תקוותיו. התובע חווה פניקה, תקוותיו נגוזו, הוא חשש שאבדו סיכוייו להצליח, כיצד יוכל להגשים את שאיפותיו, לצאת ללימודים ולממנם, כאשר עליו לפרנס אישה וילדה. בהיעדר כל תמיכה כלכלית, התובע התייאש, התקשה מאוד להתמודד עם המציאות שנכפתה עליו שלא מרצונו ומרוב בהלה ניתק קשר מהנתבעת. תחילה הוא ביקש ממנה שתפיל את העובר, אולם הנתבעת סירבה והודיעה לו שבכוונתה ללדת את התינוק שברחמה ולהיות אמה, איתו או בלעדיו.
- מצפונו של התובע העיק עליו, הוא הבין שאינו יכול לברוח מאחריות להולדת הבת, נישא לנתבעת והכיר בהורותו לתינוקת שנולדה כ- 4 וחצי חודשים לאחר נישואי הצדדים.

10. התובע הפליג בתיאוריו ופירט מה גדול היה השבר וכמה עמוקה הטראומה שחווה כשקיבל את הבשורה, מה שגרם לו לשקוע במרה שחורה ולאבד אמון ביכולתו להצליח בחייו ולממש את הפוטנציאל הטמון בו.
11. הבת נולדה, אולם נישואי הצדדים לא צלחו ודרכיהם נפרדו כעבור זמן קצר.
12. התובע הודה כי עקב הנסיבות המתוארות לעיל, הוא התקשה לתפקד כאב ולא העניק לבת את מה שהגיע לה, כפי שמגיע לכל ילד. התובע מודע לכך שבהתנהגותו לאורך השנים הוא הכאיב לבת, בשל כך שלא תפקד כאב ראוי.
13. מערכת היחסים שבין התובע לבת הייתה טעונה רגשית לכל אורך השנים, עד כדי כך שנותקה לחלוטין בערך בשנת 2010.
- הצדדים צירפו לתיק תכתובות שנערכו בין התובע והבת, תכתובות המעידות על מערכת יחסים טעונה ומורכבת מאוד מבחינה רגשית ובעיקר עצובה מאוד, כפי שמשתקף ממוצגים ת/1, נ/1.
- שניהם, התובע והבת, סבלו ועדיין סובלים רגשית. הבת, על לא עוול בכפה כואבת ופגועה מכך שכל חייה לא חוותה אהבת אב כפי שכמהה וכפי שמגיע לה. התובע מיוסר מרגשות אשמה על כך שלא יכל להעניק לבת את האהבה שהיא כה ראויה לה, בשל נסיבות חייו, חששותיו והטראומה שחווה כאשר "נכפתה" עליו אבהותו בניגוד לרצונו, כמפורט לעיל.
14. כך עברו השנים עד שיום אחד, בהיותו בן 58 צלצלה אליו הנתבעת וסיפרה לתובע שהבת ערכה בדיקה גנטית לצרכים בריאותיים וגילתה במפתיע כי התובע אינו אביה.
- באותה שיחה סיפרה הנתבעת לתובע כי בעת הרלוונטית, היא נפגשה וקיימה יחסי מין עם תייר שבדי בשם XXXX, הוא אביה הגנטי של הבת, הוא ולא התובע.
15. התובע טוען שהנתבעת רימתה אותו, הציגה לו מצג שווא ולכן חייבת לפצותו כספית בשל הנזקים שגרמה לו, כאשר אמרה לו שהוא אביה הגנטי של הבת.
16. הנתבעת טוענת שהצדדים היו חברים משך מספר שנים, הם תכננו להינשא וכאשר נכנסה להיריון ביקש ממנה הנתבע שלא לבצע הפלה. לטענתה, התקיימה ביניהם מערכת יחסים "זוגית משפחתית", היא לא רימתה אותו ולא הציגה לו מצג שווא כלשהו.
17. בין שתי הגרסאות העובדתיות הסותרות, אני מעדיף ללא צל של ספק את זו של התובע.
- התרשמתי מעדותו הכנה של התובע, אשר דיבר מדם ליבו, פרש את המנעד המורכב של רגשותיו ולא הסתיר את החלקים הפחות יפים בהתנהגותו.
- בעיקר הכה התובע על חטא והביע חרטה על יחסו לבת, שאינה "אשמה" בדבר, אינה אחראית לנסיבות הולדתה והייתה זכאית למלוא האהבה לה זכאי כל ילד מהוריו.
- התובע הודה שכשל בכך, הוא מכה על חטא ונושא בשל כך רגשות אשם כל חייו.

- התובע לא היסס וענה בכנות לכל השאלות שנשאל, גם כשהתשובות אינן נוחות לו. כנותו של התובע ניכרה בו לכל אורך עדותו, התרשמתי ממהימנותו ומכאבו הרב, כמו גם מרגשות האשם שהוא נושא עמו.
18. עדותה של הנתבעת לעומת זאת, לא הותירה בי רושם מהימן.
19. אין מחלוקת בין הצדדים, שמשנת 2010 הנתבעת והבת היו בנתק מהתובע ולא התקיים ביניהם קשר (ס' 9, 20 לתצהיר הנתבעת). עוד אין מחלוקת שבשנת 2018 פנתה הבת לנתבעת והודיעה לה כי ערכה בדיקה גנטית מסיבות בריאותיות ומהבדיקה עלה שהתובע אינו אביה.
20. אין מחלוקת כי בעקבות כך התקשרה הנתבעת לאשתו של התובע, ביקשה את מספר הטלפון שלו, התקשרה אליו וסיפרה לו על החדשות המסעירות. מדוע טרחה כלל לספר לו? בתצהירה היא אינה מסבירה זאת (סעיפים 25, 39 לתצהיר).
21. בעלה של הנתבעת, מר XXXX, טען כי הנתבעת התקשרה לתובע "על מנת להתייעץ עמו בקשר לבדיקה ולשתף אותה בתחושותיה בדבר (היעדר) אמינות הבדיקה ותוצאותיה... שהרי הוא קשור לעניין" (סעיף 19 לתצהיר).
22. הבת לא העידה במשפט, אולם תצהירה צורף על ידי הנתבעת. בסעיף 12 לתצהירה טענה הבת כי הנתבעת התקשרה לתובע "כדי לדבר איתו על הנושא וללבן את הסוגיה שקשורה אליהם ולרקע הגנטי שלהם".
23. הנתבעת לא הבהירה מדוע בכלל התקשרה לתובע וסיפרה לו על הבדיקה שערכה הבת, זאת שעה שסברה לטענתה כי הבדיקה שגויה. אם כך, כלומר אם מדובר בטעות, מה הטעם להתקשר לתובע ולשתף אותו באותה טעות חסרת משמעות, כאשר כבר מספר שנים קיים נתק בין הצדדים וכאשר הנתבעת מודה ש "זה לא מעמד פשוט להתקשר" (עמ' 112, ש' 14). אם לא פשוט ואם סתם טעות, מדוע להתקשר, לשתף, ללבן סוגיות שאינן קיימות?
24. התובע הסביר שהבת חוותה משבר אישיותי קשה מהגילוי וכפתה על הנתבעת לדווח לאלתר לתובע, ממש איימה עליה בניתוק קשר איתה אם לא תשתף את התובע. אל מול הסברו הסביר והאמין של התובע, אין לנתבעת גרסה סבירה כלשהי לכך שהתקשרה וסיפרה לתובע אודות אותה בדיקה, סתמית ושגויה לטענתה, כאשר עצם הפניה לתובע לא הייתה קלה לה.
25. בעדותה טענה ש "הוא היה הבן אדם הראשון שנראה לי שצריך לשתף אותו, אולי לחשוב ביחד איתו מה קרה שם, איך קרה שם..." (עמ' 112).

כאמור, שום הסבר סביר כלשהו, מדוע להתקשר לאדם שנמצא בנתק ולשוחח איתו על בדיקה שגויה וחסרת משמעות, בפרט כאשר לנתבעת אין כל ספק שהבדיקה שגויה, הואיל והיא מעולם לא הייתה עם אף אחד אחר מלבד התובע (שם).

26. כאמור, הבדיקה הגנטית שעשתה הבת בארה"ב הייתה שגויה, לטענת הנתבעת. לכן, הנתבעת רצתה שתיערך בדיקה נוספת, מדויקת יותר, כזו שתוכיח את האמת - שהתובע הוא אביה הגנטי של הבת, הוא ולא אחר. כך טענה הנתבעת בעדותה (עמ' 131 ואילך).

27. טענתה זו של הנתבעת אינה עולה בקנה אחד עם עדותה בתיק הקשור (תביעת האבהות), שם התנגדה בתוקף לביצוע בדיקה גנטית שתברר את שאלת אבהותו של התובע (עמ' 41 בפרוטוקול מיום 09.05.2021 וסעיפים 20, 21 לתצהירה, בתביעת האבהות).

לאור טענתה החד משמעית שהתובע הוא אביה הגנטי של הבת וכי אין ולא יכולה להיות כל אפשרות אחרת, ניסיתי לשכנעה להסכים לבירור העניין בבדיקה גנטית פשוטה, אולם היא סירבה לכך, טענה שאינה מרגישה טוב, סירבה להיחקר על תצהירה, ירדה מדוכן העדים ועזבה את אולם בית המשפט (שם, עמ' 42).

28. בחקירתה בתיק הנוכחי טענה כי היא עצמה לא התנגדה לקיום הבדיקה הגנטית, נהפוך הוא – הנתבעת רצתה שתיעשה בדיקה כאמור ותוכח טענתה שהתובע הוא האב.

אם כך, מדוע בתיק האבהות היא סירבה לקיום הבדיקה? כי תמכה בבת, הבת היא שהתנגדה לקיום הבדיקה, לא הנתבעת. התנגדותה של הנתבעת נבעה אך ורק מתמיכתה בבת (עמ' 131 ואילך).

29. טענתה זו של הנתבעת אינה עולה בקנה אחד עם דבריה של הבת בהתכתבותה עם התובע. בחודש מרץ 2018, כאשר "התפוצצה" הפרשה, ביקש התובע מהבת לעשות בדיקה גנטית בכדי לבצע הליך של "הסרת האבהות". התובע הסביר לבת שדיבר עם עורך דין ועם הרופא האחראי על הנושא בבית חולים והבהיר לבת מהן הפעולות שיש לבצע כדי לבטל את רישומו כאביה. בתגובה השיבה לו הבת שהיא מסכימה לבצע בדיקת אבהות ולשנות את הסטטוס המשפטי, אולם זאת בתנאי שהתובע לא ינקוט בהליכים משפטיים נגד הנתבעת (נספח ד' לתצהיר התובע).

30. בחקירתה טענה הנתבעת כי הבת היא שסירבה לבדיקה, מכיוון שחששה מההשלכות הדתיות וחששה שאולי הבדיקה תגלה שהנתבעת אינה אימה כשם שהתובע אינו אביה (עמ' 131).

לדברים הנ"ל אין זכר או רמז כלשהו בנספח ד' לתצהיר התובע, מה שבלשון המעטה אינו תורם לאמינות עדותה של הנתבעת.

31. מכיוון שהנתבעת התנסחה באופן לא ברור, שאלתי אותה מפורשות, האם קיימה יחסי מין עם גבר אחר מלבד התובע, בתקופה הרלוונטית.
- בתגובה השיבה הנתבעת שמעולם לא, רק עם התובע (פרוטוקול מיום 09.05.2021 עמ' 39 בתביעת האבהות).
32. לאחר מכן בוצעה בדיקה גנטית, הסתבר שהתובע אינו אביה הגנטי של הבת וניתן פסק דין בהתאם.
33. כיצד אם כן מתיישבות עובדות אלו עם גרסת הנתבעת?
- הנתבעת אינה יודעת, אולם בפיה מספר אפשרויות. ראשית, אולי המבחנות הוחלפו? (עמ' 112 ש' 33). אילו מבחנות? האם כוונתה לכך שאולי הבדיקה הגנטית שגויה? גם זו שבוצעה בארץ בבי"ח שיב"א וגם הבדיקה הקודמת שבוצעה בארה"ב?
- הנתבעת לא כפרה בתוצאות הבדיקה הגנטית, לא ביקשה לשלוח למומחה שאלות הבהרה, לא ביקשה לחוקרו ולא ערערה על פסק הדין. לפיכך, אין מקום לקבל את השערתה התיאורטית ש "אולי" הוחלפו מבחנות כלשהן.
34. שנית, "אולי היינו בקיבוץ, היינו הולכים, משתכרים, אולי מישו שם לי סם אונס וזה קרה, יש המון, המון אופציות..." (עמ' 112, ש' 33).
- הנתבעת חזרה בחקירתה שוב ושוב על טענה זו, לפיה "יכול להיות, אולי" מישו אנס אותה כשהייתה שיכורה. האם אי פעם בחייה הייתה שיכורה כלוט? היא לא יודעת ולא זוכרת, עברו מאז 45 שנים... הנתבעת זוכרת שהיא הייתה רק עם התובע, אבל כיצד ניתן לדעת? כיום היא אינה שותה ואינה מעשנת אבל אז, כשהייתה צעירה? מי יכול לזכור אחרי 45 שנים, אולי הייתה שיכורה ואולי לא, הנתבעת לא זוכרת ולא יודעת, רק מניחה הנחות ומשערת השערות תיאורטיות (עמ' 112-122).
35. מטעמה של הנתבעת העיד בעלה השני, מר XXXX, לכל אורך עדותו ניכר כי מר XXXX, מבקש לתמוך בנתבעת וכאשר נשאל שאלות שלא ידע מה התשובה שתעזור לה, הוא התפתל בתשובותיו וניסה עד מאוד שלא לענות תשובה ישירה לשאלה פשוטה, עד שבסופו של דבר הודה שמשיחותיו עם הנתבעת עלה שהיא קיימה יחסי מין עם גבר אחר, הוא אביה הגנטי של הבת (עמ' 169 עד 174, ר' בעיקר בש' 2).

36. העד הודה שכאשר הצדדים היו נערים, היו לתובע מספר חברות ונקב בשמות שתיים מהן (עמ' 166 – 167), זאת בניגוד לנתבעת, אשר טענה שהצדדים היו במערכת "זוגית משפחתית" מכיתה ח' ואילך (עמ' 112).
37. כאמור, עדותו של התובע הותירה בי רשם מהימן ואני מאמין לו שהעיד אמת, לכל אורך עדותו.
- הנתבעת לעומתו, לא העידה אמת ואיני מאמין לה. היא הרבתה להתחמק מלענות ישירות לשאלות שנשאלה (בתביעת האבהות סירבה להיחקר נגדית), סתרה את עצמה בתשובותיה וכשעומתה עם נסיבות אובייקטיביות כגון תוצאות הבדיקה הגנטית, השיבה בהעלאת אפשרויות תיאורטיות שונות שאינן סבירות בנסיבות הקונקרטיות.
38. משעה שקיבלתי את עדותו של התובע כאמינה, אני מאמין לו שהצדדים השתמשו באופן קבוע באמצעי מניעה אמין (קונדום).
- מכיוון שכך, הנתבעת ידעה בוודאות שלא ייתכן שהתובע הוא אביה הגנטי של הבת. בדיעבד, כאשר ברור שלבת יש גנים שבדיים, ברור שהנתבעת קיימה יחסי מין בלתי מוגנים עם אותו תייר שבדי ששמו XXXX, כפי שסיפרה לתובע.
39. מכיוון שכך, המסקנה הבלתי נמנעת היא שהנתבעת ידעה בזמן אמת, כאשר הייתה בהיריון, שלא ייתכן כי ההיריון הוא פרי יחסי המין שלה עם התובע. לפיכך, כאשר אמרה לתובע שההיריון הוא ממנו, היא הציגה לו היצג כוזב של עובדה, כאשר היא עצמה לא האמינה באמיתותה של העובדה, זאת בכוונה שהתובע יטעה על ידי ההיצג ויפעל בהסתמך עליו.
- התובע הוטעה על ידי הנתבעת בחושבו שהריונה הוא תוצאה של יחסי המין שקיימו הצדדים ופעל בהסתמך על מצג השווא – התחתן עם הנתבעת לאחר שהוטעה לחשוב שהוא אבי בתה.
40. בכך התקיימה עוולת התרמית, כאמור [בסעיף 56 לפקודת הנויקן](#) [נוסח חדש].
- על פי הדין, הרף הראייתי הנדרש להוכחת עוולת התרמית הינו רף גבוה יותר מזה המקובל במשפט האזרחי (51%), אולם אינו גבוה כמו זה הנדרש המשפט הפלילי (מעבר לכל ספק סביר).
41. מפירוט הראיות כאמור לעיל, מצאתי שעוולת התרמית הוכחה במקרה הנוכחי. מצאתי כי עדותה של הנתבעת נעדרת סבירות ואינה אמינה, ברף גבוה במיוחד: משהוכח בבדיקה גנטית שהתובע אינו אביה הגנטי של הבת, משהוכח כי הצדדים השתמשו באמצעי מניעה

יעיל (קונדום) כשקיימו יחסי מין, משהוכח שהנתבעת ידעה מיד לאמר שקיימה יחסי מין עם תייר שבדי (תואם את תוצאות הבדיקה הגנטית) וזכרה מיד את שמו, ומשהנתבעת בחרה להכחיש את כל האמור לעיל ונמנעה מלספק הסבר סביר כלשהו, המסקנה היא שהנתבעת ידעה בזמן אמת שהריונה הוא תוצאה של קיום יחסי מין עם אותו תייר שבדי, ללא קשר לתובע.

42. מכוח עוולת התרמית ניתן לתבוע נזקים מסוגים שונים, ובלבד שהתובע סבל גם נזק ממון עקב פעולתו על סמך ההיצג (ר' לדוגמא [ע"א 614/84 ספיר נ' אשד](#) [נבו]).

43. במקרה הנוכחי, התובע טען לנזקים שונים, ממוניים ושאינם ממוניים. כך למשל הוא טען שמכיוון שהוטעה לחשוב שהוא אביה הגנטי של הבת, הוא הסכים לשאת במזונותיה ולשלם לנתבעת, כמפורט בפסק הדין של בית הדין הרבני (נספח י"ג לתצהיר התובע).

הנתבעת טענה שהתובע לא שילם את המזונות שנפסקו, אולם התובע הוכיח ששילם בפועל לפחות חלק מהמזונות, כפי שעולה ממסמכי המוסד לביטוח לאומי נספחים י"ד, ט"ו לתצהירו וכאמור בסעיף 10 לתצהיר הנתבעת. בכך הוכיח התובע כי נגרם לו "הפסד או הוצאה ממשיים הניתנים לשומה בכסף ואפשר למסור עליהם פרטים" ([ס' 2](#) לפקודה).

44. אני מאמין לתובע, שבמשך השנים הוא שילם לנתבעת תשלומים שונים על חשבון הוצאות הבת, אולם מהאמור לעיל עולה כי לפחות חלק מהנזק הממוני הנתבעת הוכיח ואינו מוטל בספק.

45. לאור האמור, התקיימו כל יסודותיה של עוולת התרמית כנדרש על פי הדין.

46. על פי הדין, בשל ייחודיות התא המשפחתי, לא תמיד תתקבל תביעה נזיקית בין בני המשפחה, זאת בשל נזקים חמורים יותר מהנזק הנתבע, נזקים שעלולים להיגרם לבני המשפחה (ר' לדוגמא [עמ"ש \(מרכז\) 56871-01-16](#) [נבו]).

עם זאת, אין בכך כדי למנוע כל תביעה נזיקית, רק בשל כך שהצדדים לה הם בני משפחה, כל מקרה לגופו ועל פי נסיבותיו, שכן מציאות שבה ניזוק אינו יכול לקבל פיצוי עבור נזקו ומזיק יוצא פטור בלא כלום, קשה היא (פסה"ד ס' 11).

47. ביום 19.05.2024 ניתן בבית המשפט העליון פסק דין [בבע"מ 4181/22](#) [נבו] (להלן: "**פסק הדין**"), בו נפסק כי אין להכיר ב"הונאת אבהות" כעילת תביעה בשיטת המשפט הישראלית וזאת חרף הפגיעה הניכרת העומדת בבסיס תביעה שכזו (ס' 32 בעמ' 15 בפסק הדין).

מטעמים של מדיניות משפטית ראויה, אין להכיר בחובתה המשפטית של אישה לגלות לבן זוגה כי הוא אינו אביו הביולוגי של ילד שילדה במערכת יחסים זוגית משפחתית ביניהם. אין להכיר בקיומה של עילת תביעה במשפט האזרחי בגין הונאת אבהות.

תביעות בעניינים אלו, החורגים מהתחומים שהמשפט נועד להסדיר, דינן להידחות על הסף (סעיף 38, עמ' 17 בפסק הדין).

הערה: המושג "הונאת אבהות" מתייחס לתביעות המושתתות על מצב בו במהלך מערכת יחסים בין גבר ואישה ילדה האישה ילד, אשר מטבע הדברים נחזה להיות בנם הביולוגי של בני הזוג. לעיתים מצג זה מתברר בדיעבד כמצג שווא, שיכול שיעשה על ידי בת הזוג במעשה או במחדל. בן הזוג מגיש בשל כך תביעה הנשענת על עוולה נזיקית כגון תרמית (סעיף 56 לפקודת הנזיקין) או רשלנות (סעיף 36 לפקודה), הפרה חוזית כגון הפרה של חובת תום הלב (סעיף 39 לחוק החוזים) (חלק כללי), תשל"ג-1973), הטעיה (סעיף 15 לחוק), דיני עשיית עושר ולא במשפט וכו'.

48. לאור פסק הדין, יש לכאורה לדחות את התביעה, בהיעדר עילה.

עם זאת, פסק הדין סוויג למקרים מסוימים בלבד, כפי שצוין בו במפורש. הקביעות הנ"ל בפסה"ד מתייחסות לקיומה או היעדר קיומה של עילת תביעה בשל "הונאת אבהות" בן בני זוג המנהלים מערכת יחסים זוגית – משפחתית (סעיף 15 לפסה"ד).

זוהי למעשה השאלה העקרונית בה עסק פסה"ד. בנוגע למקרים אחרים, בהם "הונאת האבהות" התקיימה שלא "בין בני זוג המנהלים ביניהם מערכת יחסים זוגית – משפחתית", פסה"ד אינו מהווה הלכה משפטית מחייבת (ראה סעיף 14 בעמ' 31 לפסה"ד).

פסה"ד ניתן על ידי כב' השופטים וילנר, גרוסקופף ושטייניץ. כל אחד מהשופטים נימק את פסק דינו באופן שונה, כאשר בין השופטים וילנר וגרוסקופף קיימת מחלוקת לעניין מסוים. בסופו של פסה"ד נרשם "הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר". כב' השופטת שטייניץ התייחסה לדבריה של כב' השופטת וילנר בסעיף 14 לפסק דינה, והבהירה כי מכך עולה שפסה"ד מתייחס אך ורק למקרים בהם מתקיימת מערכת יחסים זוגית-משפחתית, כמפורט לעיל.

49. פסק הדין לא פירש למה הכוונה במושג "מערכת יחסים זוגית-משפחתית".

השופטת שטייניץ הבהירה כי במקרים אפשריים אחרים של הונאת אבהות, דומה ששיקולי המדיניות שתוארו בפסק הדין אינם חלים, ולמצער לא באותה עוצמה.

כך, במקרים אפשריים כאלה, ההונאה נובעת מחששה של האישה מפני הנזק שייגרם לה ולמשפחתה כתוצאה מהגילוי ולא קם חשש לפגיעה ביחסים שבין התובע לילד. לפיכך, במקרים כאלה, על פני הדברים, המניעה להכיר בעילת תביעה העומדת לגבר שניזוק מן ההונאה, נחלשת. מכל מקום, העניין שנדון בפסה"ד אינו נמנה עם מקרים אלה, ולכן לא קם צורך לטעת בהם מסמרות במסגרת פסק הדין (ס' 14 לפסק דינה של כב' הש' שטייניץ).

50. במקרה שבפני, לא מדובר ב"משפחה" ולא בבני זוג המנהלים "מערכת יחסים זוגית – משפחתית", אלא בבני נוער, צעירים תלמידי תיכון שבמקרה הטוב מתראים אחת ל- 3 שבועות. ברור התביעה אינו מקים חשש לפגיעה במערכת היחסים שבין התובע לבת, לאור הנתק הקיים ביניהם משנת 2010 ולאור מערכת יחסיהם הגרועה, ללא קשר לתביעה.

הנתבעת לא העידה על חשש כלשהו שגרם לה למעשה ההונאה, לא חשש מפני נזק כלשהו שייגרם לה או למשפחתה ולא חשש אחר מכל סוג שהוא.

51. מערכת היחסים שהתקיימה בין הצדדים היא כאמור יחסים רומנטיים בין נערים תלמידי תיכון המתראים אחת ל- 3 שבועות. דומני כי יהיה זה מוגזם ובלתי סביר לכנות מערכת יחסים כזו כ"זוגית משפחתית". זוגית אולי כן, "משפחתית" – ממש לא.

ודוק: פסה"ד של ביהמ"ש העליון עסק במערכת יחסים של בני זוג נשואים כאשר בנם נולד 3 שנים לאחר נישואיהם, במסגרת התקיימותו של תא משפחתי ומערכת יחסים "זוגית - משפחתית", בשונה מהמקרה הנדון בפני.

52. פסק הדין פירט ונימק מדוע ראוי לתחום את גבולות התערבותו של המשפט במרחב הזוגי והמשפחתי. מנגד, המשפט מכיר בעילות תביעה נזיקית בין בני זוג, כגון בגין אלימות פיזית ומילולית, סרבנות גט, גירוש אישה בעל כורחה, הפרת הבטחת נישואין או הטעיה (עמ' 12-13 לפסה"ד).

פסה"ד מצא לנכון להדגיש את השאיפה שלא לפגוע באוטונומיה של האדם וביכולתו לעצב את סיפור חייו (עמ' 14, 26 לפסה"ד).

53. במקרה הנוכחי, מעשה ההונאה הוא שעלול היה למנוע לכאורה מהתובע את האפשרות לעצב את סיפור חייו כפי שכל כך רצה, מעשה ההונאה של הנתבעת הוא שפגע כה קשות בחלומותיו של התובע לעצב את חייו כרצונו, כפי שעלה בבחירות מזעקת הכאב שעלתה מגרונו בעדותו, כמפורט לעיל.

54. פסה"ד מתייחס למערכות יחסים זוגיות מורכבות ורבות רבדים (עמ' 15), מה שלא מתקיים בענייננו – תלמידי תיכון צעירים.

55. פסה"ד מתייחס לאפשרות הפגיעה בפרטיות ובאוטונומיה של הצדדים להליך, הכרוכה בבירורן של תביעות כגון דא. במקרה הנוכחי, מדובר בנערים בני עשרה שנפגשו אחת ל-3 שבועות, לא במשפחה עם מערכת יחסים מורכבת ומרובת רבדים.
56. פסה"ד התייחס לשיקול מרכזי ונכבד, הוא טובת הקטין (עמ' 17). פסה"ד דן בהשפעת תביעות כגון דא על טובתו של הקטין, העלול להיפגע מההליך.
- מנגד, יש חשיבות לגילוי זהותו של אביו הביולוגי של הקטין, למען ידע מי אביו. פסה"ד מצא כי ראוי שעניין זה יינקט על ידי הקטין עצמו, לכשיהפך לבגיר, ככל ויהיה מעוניין בכך (עמ' 19).
- במקרה שבפני, ה "קטין" עצמו הוא שהעלה את נושא האבהות: הבת (בהיותה בת 40), היא שחשפה את האמת, היא שפנתה בעניין זה אל הנתבעת והיא שדרשה לחשוף את האמת בפני התובע.
57. פסה"ד קבע כי אישה המטעה את בן זוגה ביחס להורותו, פוגעת באופן עמוק בכבודו של בן הזוג ובאוטונומיה שלו, שעה שהיא "מחליטה עבורו" תוך הונאתו כי ישמש אב למי שאינו ילדו. יתר על כן, בנסיבות אלו, האישה היא זו המחזיקה ב"מפתח" להורותו של בן הזוג, שעה שבכוחה לגלות בכל עת שתבחר את סוג זהותו של האב הביולוגי ו "לשלול" מבן זוגה את הורותו.
- "אבהות כפויה" הנוצרת בעקבות מצג שווא אינה פוגעת רק בכבודו ובאוטונומיה האישית של בן הזוג, אלא היא יוצרת שינוי מהותי במעמדו המשפטי של בן הזוג, כאב לילד, שינוי הנושא עימו קשר רחבה של חובות החלות עליו ביחס לילדו, חובות מהתחום הפלילי והאזרחי (עמ' 26).
- עילת תביעה של הונאת אבהות נועדה להגן על ערכים ראויים, על חירותו האישית של האדם ועל זכותו שלא לשמש אב למי שאינו ילדו. היא נועדה להעניק לו סעד בגין הנזק הממוני והנזק הלא ממוני שנגרם לו בשל ההשלכות המשפטיות, הכלכליות והחברתיות הכרוכות בהורות שנכפתה עליו ובנשיאתו בחובות לא לו. בכלל נזקים אלה נמנים גם הנזקים הקשים במישור הנפשי והרגשי, העשויים להיגרם לבן הזוג כתוצאה מן הגילוי, לעיתים בחלוף שנים (עמ' 27).
58. לאור האמור לעיל, ההלכה שנקבעה בפסה"ד של ביהמ"ש העליון אינה חלה על המקרה הנוכחי ולכן אין מקום לדחיית התביעה.

59. התובע עתר לחיוב הנתבעת מכוח עילות משפטיות נוספות (נוסף לעילת המרמה), לרבות עילות הנובעות מ**חוק החוזים**. סבורני כי ככלל, אין להחיל את דיני החוזים, לרבות חובת תום הלב בקיום חוזה, על דיני המשפחה, וראה לעניין זה בעמ' 35 לפסק הדין, ס' 3.

במקרה שלפנינו, מדובר כאמור בנערים צעירים שיש ביניהם יחסי חברות הכוללים יחסי מין. האמנם קיים ביניהם חוזה כלשהו? בפסק הדין נקבע כי כאשר יש "חוזה נישואין", כלומר כאשר מדובר בבני זוג הנשואים זה לזו, אין מקום להחיל על מערכת יחסיהם את דיני החוזים. כך לדוגמא נקבע בפסיקה שאין להכיר בעילת תביעה בשל ניאוף / בגידה כהפרת חוזה. כך נקבע גם כאשר מי מבני הזוג הנשואים זה לזה הסתיר מבן זוגו את זהותו המינית (עמ' 13, 14 לפסה"ד).

אם כך נפסק בנוגע לבני זוג נשואים זה לזו, מקל וחומר שאין להחיל את דיני החוזים על מערכת יחסים חברית לא מחייבת בין נערים צעירים.

60. התובע משתית תביעתו גם על עוולת הרשלנות. לטענתו, גם אם הנתבעת לא ידעה מיהו אביה של הבת, היה עליה לספר לו כי קיימת אפשרות נוספת, שאביה הוא אותו תייר שבדי.

לשיטתו, הנתבעת חבה חובת זהירות מושגית וקונקרטית ובכך שלא סיפרה לו את כל האמת, היא הפרה את החובה המוטלת עליה והתרשלה כלפיו.

61. משעה שקבעתי כי הנתבעת ידעה שהתובע אינו אביה של הבת והציגה לו במודע ובמתכוון מצג שווא, אין בכוונתי לדון באופן תיאורטי בשאלת קיומה של חובת זהירות מושגית או אי קיומה של חובה זו, שעה שאיני נדרש לכך לשם פסיקת הדין במקרה שבפני (לעניין עצם קיומה של חובת הזהירות המושגית, ר' בפסה"ד עמ' 36-38).

62. כאמור, התובע עותר לחיוב הנתבעת בנזקיו, חלקם ממוניים וחלקם אינם ממוניים.

63. התובע חויב בפסק דין של בית הדין הרבני לשלם לנתבעת מזונות על חשבון הוצאות הבת והוא עותר לקבל את מלוא הסכום שנפסק, כשהוא מחושב בהתאם לפסק הדין של בית הדין ומוצמד למדד, בסה"כ 432 אלף ₪ (סעיף 290 לסיכומיו).

64. תביעה להחזר מזונות היא תביעה כספית לכל דבר ועניין ויש להוכיחה בראיות. לא ניתן לטעון לחבות כללית מכוח פסק דין שניתן, אלא יש להוכיח מה הסכומים ששולמו בפועל.

במקרה הנוכחי, התובע מודה שלא עמד במלוא התשלומים שנפסקו, תקופה מסוימת הוא נקלע לקשיים והנתבעת קיבלה את המזונות מהמל"ל (ס' 259 לסיכומיו).

בנוגע לתקופה אחרת, התובע טוען כי הצדדים סיכמו שבמקום שישלם את המזונות שנפסקו, הוא ישלם לבת עבור כרטיסי טיסה (ס' 261). הנתבעת כופרת בטענה.

התובע לא הוכיח כי שילם מזונות לנתבעת, למעט סכום שהוכח, בסך של כ- 5,041 ₪ (קרן) כפי שעולה מנספחים י"ד, ט"ו לתצהיר התובע ומנספח 2 לתצהיר הנתבעת, שהם כ- 30,000 ₪ נכון להיום.

65. כל נושא תשלום המזונות על ידי התובע נותר מעורפל ולא הוכח כנדרש, למעט הסכומים המפורטים במסמכי המל"ל הנ"ל, לפיכך, ועל אף שאני מאמין לתובע שהעיד אמת, איני פוסק מעבר לכך בגין רכיב זה.

66. התובע עותר לסכומי כסף נוספים בגין הוצאות כלליות על בגדים, מזון, תרופות, מתנות וכו'. סכומים אלו לא פורטו ולא הוכחו כנדרש עפ"י הדין ועל כן איני נדרש להם.

67. התובע טען לנזקים נוספים, כגון 80,000 ₪ עלות טיסות שטס לארה"ב (מקום מגורי הבת) אולם לא הוכח שהטיסות נועדו אך ורק כדי להיפגש עם הבת.

100,000 ₪ בגין אובדן ימי עבודה ועקב כך אובדן הכנסה. גם סכום זה לא הוכח. הורים רבים מגדלים ילד, מה שמצריך מהם זמן ומשאבים נפשיים רבים, אולם לא בהכרח אובדן הכנסה, בפרט כשבמקרה הנוכחי הבת גדלה אצל הנתבעת והתובע מיעט להתראות איתה.

68. התובע טען לפגיעה נפשית והפנה למסמכים שנכתבו על ידי פסיכולוגים שטיפלו בו. מסמכים שכותרתם "התרשמות אודות ד"ר XXXX".

ראשית, לא מדובר בחוות דעת אלא ב"התרשמות".

שנית, אותם מומחים לא העידו בבית המשפט ולא נחקרו בחקירה נגדית.

שלישית, בבית המשפט לענייני משפחה לא ניתן להגיש חוות דעת פרטיות. ככל והתובע מבקש להוכיח נזק נפשי, עליו לבקש מינוי מומחה מטעם בית המשפט, מה שלא נעשה. לפיכך, איני מתייחס למסמכים אלה כראיה.

בהיעדר ראיה, לא הוכחו נזקיו הנפשיים הנטענים של התובע וככל וקיימים כאלה, לא הוכח קשר סיבתי ולא הוכח שנזקים אלה נגרמו כתוצאה מהונאת האבהות.

69. התובע חלה במחלת הסרטן, מצבו אינו קל, ולטענתו קיים קשר סיבתי בין מעשה ההונאה להתפרצות המחלה.

עניין זה גם הוא עניין שבמומחיות ויש להוכיחו על ידי מומחה, מה שלא נעשה ולפיכך, לא ניתן לקבוע כי קיים קשר סיבתי בין התרמית למחלה.

70. באשר לנזקים הנטענים בגין בושה, עוגמת נפש, צער, כאב וסבל, אלו נזקים המהווים חלק אינהרנטי מהנזקים שנגרמים כתוצאה מעוולת התרמית, בפרט בנסיבותיו של תיק זה.

80. כפי שפורט לעיל, התובע היטיב לבטא את רגשותיו, את מפח הנפש והתעוקה הקשה עת אמרה לו הנתבעת שהיא נושאת ברחמה את פרי זרעו.

התובע נולד לאם חד הורית שנפרדה מבעל אלים, הבית היה עני, היעדר ביטחון תזונתי: "כשאני הגעתי לחולון מיפו בגיל 13... אני במקביל לכיתה ח' גם הלכתי להיות פחח רכב, כי אצלנו לא לומדים, אף אחד לא לומד, הולכים להיות פחח רכב..." (עמ' 15).

"אצלנו אני היחיד, וזאת גאוותי, בכל המשפחה המורחבת, בני דודים וכן הלאה, לא היה אוניברסיטה, אני היחיד שהייתי בתיכון... אחת מנקודות האושר, אני לא יכול אפילו, אני רק מדבר על זה יש לי צמרמורת, זה שהודיעו לי בסוף כיתה ח' שאני לא הולך לעבוד אצל XXXX הפחח ושאני הולך לאורט XXXX, זה כאילו עולם נגלה בפניי" (עמ' 16).

"... מלחמת הישרדות זה המקום שבו אתה מוסלל לחיי פועל פשוט למרות היכולות שלך, השאיפות שלך, אתה מוסלל. ופתאום באיזה מצמוץ קטן של ההיסטוריה נפתח לי עולם, יש לי עתיד, יש לי עתיד, אני אהיה בבית ספר" (שם).

"מהמקום הנורא הזה התקבלתי לכיתה הכי יוקרתית של אורט XXXX.... באתי מפיגור סיבתי... הייתי בפתחה של מציאות חדשה... צריך להבין. האחיות שלי הגדולות נישאו בגיל 17 וחצי, אף אחד לא היה בתיכון" (שם).

81. כאשר התובע יצא מהצבא לחופשה הביתה, מלא גאווה על היותו חייל, הנתבעת בישרה לו על הריונה והוא קרס: "אני בפניקה, אומר לה XXXX תעשי הפלה, היא לא מוכנה... באותו רגע אני מתרסק כולי לתוך העבר שממנו ברחתי, צמחתי, כל העתיד שראיתי את עצמי כולו מתרסק באותו הרגע.... לא יכולתי להחזיק את זה... בורח" (עמ' 25-26).

"... מצפוני העיק עליי... מצפוני התרסק, אני התרסקתי... זו האישיות השסועה שקרתה לי. מצד אחד לא יכולתי שלא לקחת את האחריות ומצד שני גם לא יכולתי לקחת אותה. זו המשמעות של אישיות סדוקה, אישיות שסועה" (עמ' 28).

82. התובע תיאר את האירוע "כפצע הכי גדול של החיים שלי... במקום הזה, שם אני הופך להיות בן אדם עם אישיות מסוכסכת שאני מתבייש בה, בז לעצמי, נגעל מעצמי עם האישיות המסוכסכת הזאת, שבאשיות הזאת אני לא יכול לשחרר ואני מרגיש חובה להיות אבא ובו בזמן אני גם לא יכול להיות אבא וככה הסכסוך הפנימי הזה אני מתנהל 40 שנה" (עמ' 9).
83. מטבעם של דברים, נזק בשל עוגמת נפש, כאב וסבל, צער וכו', הוא נזק שנפסק על פי אומדנה, תוך השוואה לפסיקות דומות הנהוגות ומקובלות באותו תחום.
- בתביעה בשל "הונאת אבהות", כמעט ואין פסיקה כלשהי בבתי המשפט בארץ.
- בתמ"ש [14907-12-13](#) [נבו] נפסקו ע"י כב' הש' אסף זגורי פיצויים בסך 44,000 ₪, אולם באותו מקרה דובר בנסיבות שונות. באותו מקרה דובר על אב שחשד מלכתחילה שהקטין אינו בנו, ולמרות זאת הגיש את תביעתו בשיהוי של 10 שנים. באותו מקרה לא דובר בתרמית אלא בתביעה בעילת רשלנות, בשונה מהמקרה שבפני.
- במקרה ההוא ביהמ"ש העמיד את הנזק בגין עוגמת נפש על סך של 75,000 ₪, אולם הפחית ממנו בשל "אשם תורם" של התובע. בסופו של דבר הועמד סכום הפיצוי על 66,000 ₪ על ידי ערכאת הערעור.
84. בתלה"מ [40832-12-19](#) [נבו] פסק כב' הש' נמרוד פלקס פיצויים בסך 250,000 ₪. ביהמ"ש סקר פסקי דין שונים מתחום הנזיקין בדיני משפחה, אם כי לא נמצא פסק דין העוסק ב"הונאת אבהות".
85. מקובלת עלי פסיקתו של כב' השופט פלקס, כי יש מקום להכיר באובדן החירות והבחירה ופגיעה באוטונומיה האישית של הניזוק (ס' 80 לפסק הדין), תוך שלילת זכותו לכתוב את סיפור חייו (ס' 88 לפסק הדין).
86. במקרה הנוכחי, הכאב והסבל, הצער ועוגמת הנפש הרבה באו לידי ביטוי בצעקתו הנואשת של התובע, המהדהדת בעוצמה מתוך דפי פרוטוקול עדותו. ניתן להבין את ההלם שספג כאשר התבשר שהוא עומד להיות אב בגיל כה צעיר, בנסיבות חייו המתוארות לעיל.
- נקל להבין כיצד "כתיבת סיפור חייו" נגדעה באבחה, כיצד חשב באותו זמן שאפסו סיכוייו להצליח ולשבור את "תקרת הזכוכית", אבדו תקוותיו לצאת מהמסלול שהתוו לו נסיבות חייו, כפי שהיטיב לבטא.
87. ככל והיה מדובר בביתו שלו, כפי שטענה הנתבעת וכפי שהתובע האמין לה, ניתן וצריך היה לומר לתובע שאין לו להלין אלא על עצמו, אלא שאין כך כאשר אין מדובר בביתו אלא בתרמית ומצג שווא של הנתבעת ש "כפתה" עליו בת שאינה "שלו", אינה מזרעו, כפתה עליו

במרמה הורות שהנער הצעיר לא היה מעוניין בה וחשש שהורות זו מתווה את מסלול חייו בחזרה למקום בו נולד וגדל, באותן נסיבות קשות ומשפילות, חסרות תקווה ומלאות בייאוש.

88. לכך יש לצרף את רגשות האשם הכבדים שנשא בהם התובע וימשיך לשאת כל חייו, בשל חוסר יכולתו לקבל את הבת ולהעניק לה אהבה אין קץ כפי שהיא זכאית לקבל וכפי שכל ילד זכאי לקבל מהוריו.

89. בהתאם לכך יש לאמוד את הנזק, אולם יש להתחשב גם בכך שבסופו של דבר, למרות הכול, התובע הצליח לטפס מעלה בסולם החברתי, הוא הצליח להקים משפחה למופת, סיפר בגאווה על ילדיו המוצלחים, על התארים שקיבל בשלל לימודיו, לרבות תואר ד"ר לפילוסופיה ותארים מכובדים נוספים. התובע הצליח גם בפן הכללי ובכלל – נראה שלמרות נסיבות חייו הלא פשוטות, למרות כל הקשיים ובניגוד לכל הסיכויים, התובע הצליח מאוד בחייו, בכל פן אפשרי.

בכך אין כדי לאיין את הנזקים שנגרמו לו על ידי הנתבעת כמתואר לעיל, אולם יש בכך כדי לתחום את הנזק ברף נמוך מזה שהיה נפסק אילולא הצלחתו המרשימה של התובע בחייו.

90. סיכומו של דבר, אני פוסק לתובע פיצויים בסך 400,000 ₪ בגין כאב וסבל, צער ועוגמת נפש, בנוסף לסכום ששילם בפועל בסך 5,041 ₪ (קרן ליום 15.03.1988), שהם כיום 29,000 ₪ ובסה"כ 429,000 ₪.

91. נוסף לפיצוי הנ"ל, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות משפט בסך 150,620 ₪, בהתאם לסכום ששולם על ידי התובע לבא כוחו עבור ניהול תיק זה (נספח ב' לתצהיר התובע).

התובע מבקש לפסוק הוצאות גם בגין מה ששילם לב"כ בתיק האבהות, אולם התיק ההוא נוהל בין התובע לבת ובפסק הדין שניתן בתביעת האבהות התייחסתי לסוגיית ההוצאות. לפיכך, משבית המשפט "קם מכסאו", אין אפשרות לפסוק באותו נושא שוב במסגרת התיק הנוכחי.

הנתבעת הקשתה על התובע, ניהלה את ההליכים במלואם ועד לרגע זה לא הודתה ולא הביעה חרטה על מעשיה.

לפיכך מצאתי לנכון לחייבה במלוא שכר הטרחה שנאלץ התובע לשלם לבא כוחו עבור הייצוג המשפטי בתיק זה, סכום סביר על פניו, כולל האגרה ששולמה על ידו.

92. הסכומים בהם חייבתי את הנתבעת, סה"כ 579,620 ₪ כולל הוצאות משפט, ישולמו לתובע תוך 30 יום. ככל ולא ישולמו כאמור, תצורף לסכומים ריבית שקלית מהיום ועד התשלום בפועל.

93. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

94. מותר לפרסום ללא פרטים מזהים.

ניתן היום, ו' אייר תשפ"ה, 04 מאי 2025, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ליאור ברינגר 54678313-/-

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה